

Розділ перший

Вирושання до нової школи

— Вдалого першого семестру, Ребекко! Гарно навчайся та будь щаслива!

— Пам'ятай, що це чудовий шанс для тебе. Незабаром ти знайдеш нових друзів.

— Так, мамо! Так, тату! — голос Ребекки був спокійний.

Це був ранок вівторка. Її валізу завантажили в багажний вагон, а ручна поклажа стояла в порожньому купе. Вона навмисно відмовилася їхати у вагоні, призначеному для новеньких.

Наразі Ребекка стояла у коридорі потяга, перехилившись через вікно до батьків, які цілували її на прощання з перону.

— Ну ж бо, йдіть!

Потяг почав від'їжджати, і батьки відступили. Якою ж нещасною маленькою фігуркою здавалася їхня донька в новій шкільній накидці, на декілька розмірів більшій. Вона махала батькам із вікна потяга, а вітер нещадно тріпав її волосся.

Ребекка розмірковувала над тим, що деякі люди, які проводжали своїх доньок на потяг, виглядали дуже велично, та якими маленькими, кругленькими й домашніми виглядали порівняно з ними її батьки.

— Сподіваюся, вам там сподобається! — крикнула вона хриплим голосом, прибираючи волосся з обличчя тильною стороною руки та водночас витираючи сльозу.

— Ми повернемося до Англії на Різдво! — вигукнула вслід їй мама. — Та будемо знову разом! Пиши нам!

— І напиши що-небудь для шкільного журналу! — додав тато.

Ребекка несамовито махала рукою; платформа швидко віддалялася, а її батьки ставали дедалі меншими. Здавалося, що все минуле життя залишалося позаду, і це відчуття її лякало.

— Прибери голову з вікна!

Ребекка не чула та продовжувала махати. Вона намагалася просунутися у вікно якнайдалі, аби довше можна було бачити їх — людей розміром з булавку, — які залишилися там, на платформі. Вони зменшувалися, зменшувалися... та врешті-решт зникли.

— Ти що, глуха?!

Хтось схопив її за накидку та затягнув усередину, а потім, просунувши кінчики пальців під верхнім металевим краєм вікна, опустив і зачинив його.

— Не вмієш читати? Заборонено висовуватися з вікна! — сказав голос.

У Ребекки помутніло перед очима, і вона була не в змозі розгледіти людину, яка до неї зверталася. Зрозуміло було лише, що ця дівчина в пальті — перевіряюча. Щойно Ребекка пояснила, що їй нема діла ані до залізниці Великої Британії, ані до школи «Требізон», незнайомка відвернулася

від неї та нахилилась, щоб підняти велику чорну сумку, що кинула на підлогу.

— Дивись за собою! — кинула Ребекка, зла й водночас безпомічна.

Дівчина випрямилася, тримаючи сумку, та розвернулася до Ребекки. Її карі очі звузилися до лячних щілин. Уся її зовнішність була разючою, ба більше, пригнічуючою. Вона мала довге хвилясте чорне волосся, виразні риси обличчя та ніс, як у яструба. Дівчина була вищою за Ребекку, вже майже дорослою й елегантною панянкою. На ній було красиве розстібнуте твідове пальто, що свідчило про витончений смак. Під пальтом вдягнуті синя юбка, блузка кремового відтінку, смугаста краватка та джемпер з V-подібним вирізом. У Ребекки була така сама зимова форма. Однак замість синьої накидки на незнайомці було пальто. Лише студентки шостого курсу могли носити зимове пальто за бажанням.

— Ти щось сказала?

Ребекка понурила голову, її щоки палали від сорому. Поряд із цією вражаючою дівчиною Ребекка відчувала себе вкрай маленькою та нікчемною.

— Я була грубою. Вибач.

— Як тебе звати?